

VŘESOVÁ VÍLA

Povídka z hor. — Napsal V. Lužický.

Mezitím co obě dívky zapředly hovor o bývalých vrchnostech a jak si na sobě dávaly záležet, bloudila Běla se svými myšlenkami jinde. Zprvu se Bětuščině náhledu o tom rázné a s veškerou diví neústupností opřela, a hájila toho, že pán z Mladějova pěšky zavítal na panství; ale když babička přidala se ke straně služky, umlkla.

Po večeri sedla si Běla jako jindy k nohám babiččiným, položila hlavinku do jejího klína, ale dnes nezebronila za pohádku. Sníla o něčem, nevědomě jasně o čem, a majíc otevřené oči neviděla; babička dřímala.

Bětuška jako hodinový stroj v určité chvíli vešla, by babičku uložila do postele. Běla se na ni zahleděla jako člověk, který probouzí se ze spánku.

"To to bylo krásné, babičko," pravila Běla ze zvyku.

A babička se k tomu usmála. Nevěděla už ani, že vnučce něčeho nevypravovala.

Pak políbila Běla babičce ruku; tato jí požehnala třikrát křížkem; vtiskla na čisté čelo divično polibek a obě si přály dobru noc. Po té se rozešly, každá do své ložnice.

Běla postavila se u okénka ve svém pokojíku a dívala se k jezírku, které před ní se stříbřilo.

Les ztichl v odpočinku nočním a božská míra noci srpnové rozhostila se v okolí myslivny.

Měsíc rozlil po celém obrázku stříbrné moře své záře a přeměnil ji v obrazovost mladé divičny v báchorčovou, stříbrem vykládanou sni z nějakého kouzelného nebo měsícového paláce.

Na jezírku poskakovaly paprsky světla; tu vnořily se do vody hluboko, jakoby otvíraly vodní tání, tu se točily, jakoby po hladině tančily. U břehu houkala se Bělina lodička. I ji obmyslil svým kouzlem měsíce laškovný a přeměnil ve světlo svým ve stříbrný trůn vodní vily.

Běla stála u okénka ani nedýchajíc a snila dále svůj krásný sen při pohledu na čarovnou krásu večera.

Veškeré pohádky a pověsti, báje i pravdy, básně i příběhy babiččiny, všechno splynulo v mladé mysli její v jediný zlatý svit, který ozařoval a přeměňoval bytost její, jako měsíc svým světlem kouzelným lesní obrázek přetvořoval v báchorčovou svět. Běla při této přeměně touž trpounu měla úlohu jako les a jezírko; nevěděla o tom ani.

A když nejzářivější světlo rozlilo se po okolí, když z lesa sršel zářivý déšť v jezírko, jakoby drahokamy lepě po něm rozhořoval nyní měsíc vodním pannám pro zábavu, rozjasnilo se v momentě jejich myšlenek a divičny sny sloučily se v jeden jediný velký cit, kterým naplnila se mysl i srdce její. A z čisté, nevinné duše panenské vznášela se k výšce vroucí dětská modlitba.

Ruce Bělíny se spjaly, oko zbožně zvedlo se k obloze.

III. Ve staré myslivně.

Arnošt meškal již čtrnácte dnů v Marašně, ale posud ještě ani jednou si nevystřílil.

Romantika krajiny, pávab velebných hor, krásné partie, které konal s Lesinou buď povozem, buď pěšky, kam nebylo lze v kočárku jeti, prohlídka panství, — slovem veškeré kouzlo, které se tají ve slově majetek, vlastnictví, opojilo a zajalo ho tou měrou, že zapomněl na druhou část přání, pro kterou přijel na panství.

Cím více poznával krásu Krkonoš, tím více toužil viděti více.

Zkušený lesník pouze se usmíval, když mu na dotaz bylo zase oznámeno, že pán dnes koná delší vyjížďku nebo vycházku s feditel.

"Posud si nevystřílil a nezná rozkoše honitby. Jakmile jednou zastřelí koroptev, bude náš." těžil nedečkávkého mládence. "Je

to jako s láskou. První políbení rozplamení touhu!"

Lesina podnikl jednoho dne delší vycházku lesem s mladým pámem do labského údolí.

Jest to překrásná horská partie. Labe otáčí se tu kol strmých vrchův a strání. Voda jeho v těchto místech úplně zčerná, přibírájí barvy od černých lesů, které v ní se odráží. Proto lid nazývá toto rameno labské Černým Labem.

Na nejvyšším bodu a výběžku skalním stojí malý otevřený gloriol, odkud se rozevře pohled dolů do hlubiny, kudy se proud žene přes balvany a na celé poříčí, jež se malebně zatačí.

"Toté jako v Alpách," zvolal překvapený Arnošt postava zde v obdivu.

"To je u nás v Čechách," opáčil hrdě Lesina.

"Přijímám opravu i důtku, byla-li v tom také zahrnutá," pravil Arnošt, podáváje fediteli obě ruce. "My, Čechové, bohužel nepřirovnáváme krásy cizích zemí k našim, ale vždy podřizujeme naši zemi cizím!"

"Více hrdosti a sebevědomí by nám ve příčině této slušelo," poznamenal Lesina.

"A více reklamy by nám neškodilo!"

Arnošt byl dnes více než kdy jindy rozohněn a nadšen. Byl až dosud při každém výletu vždy připraven na velebné krásy Krkonoš; ale že se může pokochati v obraze takové velkoleposti na své vlastní půdě, to ho velice rozjařilo. Cítil se býti trojnásobněm boháčem nyní, kdy patřil mu i část této obdivuhodné horské krajiny.

V gloriolu se občerstvili posnídankou, kterou za nimi sluha přinášel. Arnošt zapsal svoje jméno na jeden ze sloupů, připil slavně a krásně české zemi a po té pravil: "Kolem tohoto labského údolí dozajista se otáčí mnohé, krásné pověsti!"

"Což o to! Poesie zase poesii tvoří..." usmál se Lesina. "Já však, bohužel, stále jedním na půdě realní se pohybuji. Vidím všude nejprve užitek panství a sblíží se pouze dary země. Vím přikladně, že zde, kde sedíme, scházejí se myslivci, že zde se snídává při honech; ale scházejí-li se zde nějaké lesní nebo vodní panny, probíhají-li zde výplody fantazie, nebo usedá-li zde ob čas i velitel všech duchových zjevů Krkonoš, sám král Krkonoš, o tom nevím ničeho pověditi."

"Přijel jsem sem, abych tady střílel a zatím s vámi po horách bloudím. Jsem to střelec, co? Avšak zbraň začnu! Snad páni myslivci, kteří celé dny obehávají lesem a prolézají vrchy, znají místní pověsti a báchorky..."

Čas, bych započal i střílet i sbírat perly národní poesie pro pana Bělého! Jsem to věru nevědělý tvor; zapomínám. — A co tady asi je rozhozeno podobných skvostů lidové poesie! Zde v této hlubině to vypadá aspoň velice tajuplně. Vsadil bych se o mnoho, že se o Černém Labi vypravují v krajině mnohé půvabné a poučné pověsti, nebo v každé pověsti, jako v báji a v báchorce skrývá se zlaté zrno poučení a svaté, ryzí pravdy!"

Lesina nerušil zanicen, v němž trval Arnošt, pohléžaje nanovo dolů do údolí labského. Poznámka pána o střílení ho zarazila. Toužil sice tu i tam, by měl zase trochu volnosti i času k práci, a předá pána rád lesníkovi, ale upomínka na vdovu Horynovou zakalila mu mysl. Celý týden už denně navrhoval Lesina Arnoštovi prohlídku staré myslivny, ale on pokaždé něco jiného si zvolil. Než sděvil se však s lesníkem, musí býti vše Horynově vyřízeno; proto uslyšev, že chce zbraň střílet, vynesl si les, by ho ještě dnes do myslivny dostal.

"Čas nejvyšší," rozumuval si sám pro sebe. "Dětičky stařena ani nemá potuchy, co se o ní osazuje. Jak by to nesla, už do té zhouzené žena! Ne, ne, to se

neamtí státi! Jakmile pán pozná tu milou, zvláštní, ano ideální stařenku, nebude už mítí srdce, aby ji před smrtí ještě jinam přestěhoval."

Lesina rozjímal, rozjímal, hraje si zlatým fétikem, který ovládl kolem prstu. Pojednou se vyjasnilo zachmuřené jeho čelo a čtverhrký úsměv přelétl přes jeho obličej. Vzpomněl si na první myšlenku, která mu ve příčině této hned v prvý den pána přijezdu probleskla v hlavě.

"Ano, tak učiním. Přímou od tud dovedu mladého pána do myslivny, a Běla, která je živým skladištěm místních pověstí, zajiště nějakou o Černém Labi zná a tím se mu zavděčí. Jenom kdyby se mně to podařilo, než mu lesník vyloží výhody této změny, kterých já, jako feditel panství ani zneuznatí ani podcenití nemohu. Předeký lesník starou paní velmi dobře znal a chránil ji, ale tento je a bude neúspěšný."

Lesina vedl Arnošta od Černého Labe jinou cestou lesní do zámku.

Polední slunce proskakovalo lesem skrze koruny stromů; přes cestu táhly mravenčí voje, broučkové vylezly ze země a proháněly se po mechu, les šuměl, v listích a keřích ozýval se tajuplný ševel, kořená vlně naplňovala vzduch a omamovala až sílou svou.

Arnošt tu postřehl vzácného brouka, tu se hnul za motýlem, onde utřhl nějakou mu neznámou květinu, nebo zkoumal různé tvary divokých hub. Lesina mlčel a stíral si čela pot.

Tu náhle, když vystoupili z vysokého lesa, ocitli se na otevřeném lesním prostranství se starou myslivnou.

"Aj, toté jako z pohádky!" zvolal Arnošt.

"To je právě ona stará myslivna, o které jsem se už zmínil."

"Tak, tak; má velice romantickou polohu."

"Neráčil byste při té příležitosti vejíti a prohlédnouti si bývalý lovčí zámeček a zachovalé v něm některé obrazy starobylé a parohy vzácné! Při tom bychom mohli také ihned na místě posouditi věc vdovy Horynové," mluvil feditel.

"Proč ne? Vstupovat nám stará myslivna takřka sama do cesty, že nelze věru dále se bráti a nezaváditi o ni. Vejďme, pane skládá jej do hrobu. Ubohá paní to přezila, ale od té chvíle, jakoby byla v srdci i v mozku jejím praskla nejzvučnější struna, pouze živoří. Mívá i časté chvíle slabosti, kdy buď spí, buď blábolí jako děti..."

"Je snad na mysli pomatena?" "Nikoliv. Je pouze dětská, na mysli oslábá a ztrácí paměť. Zejména ona doba hrozná, plná žalů vytratila se jí z mysli. Mělat jediného syna, kterého přílišnou láskou zkazila. Vychovávala a vedla si ho jako princeátku, a synáček pak již také jako kavaler. Lehkomyslník ničemu se neúčil, ničím nebyl, nikde neměl stání, až venkoncem, když již promřhal dosti značné změny matčino a oženil se se sláchnou, ale chudou dívkou, přijal místo v jedné bance v Praze. Snad by se byl z lásky k ženě a k rodině později změnil, kdyby jeho vysokomyslnost a panovačnost se byly snesly se služebním postavením. Nespokojenost jeho s osudem vzrůstala. Podřízené postavení, věčné strádání a odkálení každé rozkoše, časté nedůstatky v domě, všechno ztrpěovalo jeho život. Jednoho dne strhla se hádka mezi ním a jedním pámem z představenstva, který jej po té ještě ke všemu pronásledoval svou nepřiznání. Nějaké nepořádky za čas též se odkryly. Vše se umlčela jeho smrtí, tedy nevím nic určitého, jen samé nezaručené zvěsti, které tehdáž kolovaly. — Slovem, nešťastník jednoho dne si sáhl na život. Zastřelil se... Zanechal zde mladou vdovu, která do měsíce po jeho smrti zemřela, když byla dříve dcerouce život dala. Pan nadlesní této rázné poslehl, odešel a zůstavil sklábounou matku i nemluvné krutou osudu. A nešťastná matka po dlouhý a trápnejší nemoc, když byla všechno prodala, by zaplatila značné dluhy synovy, a snad i sebohed, když tu v, ubytovala se zde, na mou přislíbenou, s osiřelým dítětem."

"Aj, taková starobylá památka by měla býti nyní hajnovnou!" opáčil Lesina důrazně.

Arnošt se usmál, v zanicen stále myslivnu utkváje svými pohledy.

Na lavičce u vchodu do síňky vyhlížela se trojbarevná kočka na sluníčku, v klecích spod krovy zavěšených proskakovali ptáci a na jeleních parohách s obou stran vchodu houपालy se věnce z věsu.

Na prahu stála zvědavá Bětuška, která, jakmile vyšel z lesa, oknem kuchyně postřehla příchod z blízka zámečského pána, o němž bylo známo, že stále prochází se s pámem feditel.

Vidouce, že mluví o k myslivně, hbitě přeloučila čipek fétichu od zřetla nahoru, by zakryla na něm stopy kuchaření, a druhou rukou vavečku otáčející dělala své neobratné poklonky, kterým se byla od své paní naučila.

"Dej Pánbůh šťastné dobré polehce, pouštěj ruce libám, jemnostpane," vítala přichodě, úkosu si prohlážíje nuyčelí maránskou vrchnost v podobě mladého a slábného muže.

"Paní nadlesní doma?" otázal se Lesina. Bětuška zahohela, jakoby šar rozšňavené plouty ji by zasáhl. "Jaká to pocta! Vrchnost oň chází k nim... Soudila, že jsou

50,000 KNIH

Vypráví jak možno vyléčiti se doma

Každý trpící muž měl by dopati si dnes o výtisk této **Obdivuhodné Knihy Zdrava**. Má cenu \$10.00 pro každého postiženého muže. Sdělí zdravím mužům jak vyléčiti se nemocí. Každý mladý muž, který zamýšlí se oženiti, získá velice přínosným této knihy. Pakli-že trpíte **Zaludečnými obtížemi, nezáživností, zácipou, nemocí jater, ledvin neb močůhyfe; nervosní slabostí, ztrátou mužnosti, hroznými sny neb nemohoucností, kapavkou neb příjící, kriticemi neb špatnou krví, nakažlivými neb nově získanými chorobami mužů; pakli-že jste slabým, nervosním, zadumčivým a těžkomyslným neb trpíte následky hříchů z mládí, reumatismem neb různými chorobami týkajícími se hlavně mužů, tato kniha zdarma sdělí Vám jak možno rychle a trvale se vyléčiti soukromě a tajně ve svém vlastním domovu. Vypráví v jednoduše a zřetelně řeči proč trpíte a jak možno se vyléčiti. Obsahuje skládající vědomosti a vypráví o všech těch věcech soukromého rázu, které každý muž, mladý neb starý, bohatý neb chudý, svobodný neb ženatý, nemocný neb zdravý měl by věditi a následovati. Dobrá, upřímná rada obsažená v této knize zdarma jest neocenitelná. Pakli-že druzí doktoři nedosáhli úspěchu v navracení Vašeho zdraví, sily a svěsti, nešťastně odvažte se, ale zalette pro tohoto **Velkého Vádoce ku Zdraví**.**

ZAŠLETE TENTO KUPON NA KNIHU ZDARMA DNES.

Toto nezasíláje Vás úplně k němu. Nezasíláme žádných leků, pouze objednané a zaplacené. Kniha tato zasílána jest **Poštou vyplaceně v Jednoduším založeném obalu**, tak že nikdo neví jeho obsahuje.

DR. JOE LISTER & CO., 8 88, 208 N. FIFTH AVE., CHICAGO, ILL.

Jméno: _____
 Adresa: _____

Pánové—Laskavě zašlete mi obratem pošty, vyplaceně Vaši knihu zdarma pro muže. Toto úplné nezasíláje mě k ničemu.

pouze mimo myslivnu k zámku. Bětuška ocitla se tím náhle vysoko, výše šafářky, která se chlubila, že s vrchností už třikrát mluvila. Překvapením pustila čípek od fétichu a objala vavečku oběma rukama.

"Je v besídce, ponížené prosím," odpovídala tzným zvukem hlasu, jakým asi tenkrát, dokud ještě hydlela s paní svou v zámku, na podobné otázky hostům přisvědčovala. "Ohlásím hned!"

"Nuže, ohlaste nás," podotkl Lesina a právem domáčeji přítěle prosil pana z Mladějova, aby vešel. Nejprve podrobili oba dva prohlídce krásnou sbírku parohů v síni, načež Lesina sám otevřel dvě obytého pokoje a vyblél Arnošta ke vstoupení.

"Nepřipadalo vám poněkud komické, že jsem se dával ohlášiti?" tázal se Lesina, stlumiv poněkud hlas. "Paní nadlesní nezhostila se ani v nejmenším starých zvyků svých a zafidila se ve staré myslivně takový způsob života, jakému zvykla od dětství. Neustoupila ani na zátku od zavedené dvornosti. Jsem žádostiv, co řeknete, až jí poznáte. Zde její podobizna," dodal ukazuje na obraz, "a vedle ní nebožtík pan nadlesní. Slechtný to muž; byl mně otcovským přítelem, kterému mnoho děkuji. Prožil tak mnohou strast! Těžká rána osudu skládá jej do hrobu. Ubohá paní to přezila, ale od té chvíle, jakoby byla v srdci i v mozku jejím praskla nejzvučnější struna, pouze živoří. Mívá i časté chvíle slabosti, kdy buď spí, buď blábolí jako děti..."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..."

"V dívčím životě bývá taková doba."

"To je tragický osud!" S účastí prohlížel si Arnošt pokoj.

"Toté celé museum starožitnosti," pravil. "Já bych všechno odtud odnesl rád do zámku... Jsem velkým ctitelém a náruživým sběratelem starožitnosti!"

"Paní Horynová by vám s ochotou nabídl, abyste si vybral, cokoliv by se vám líbilo ve staré myslivně..." pravil Lesina.

V tom se otevřely dveře a v nich se objevila paní Horynová. Arnošt hluboce a dvorně se jí uklonil. Zjev staré paní působila na mocně. Byloť mu, jakoby z rámece dveří byl před něj vystoupil živý obraz starodávna. Bětuška byla totiž hbitě mezi tím svou paní oblékla do nejdražší hedvábných šatů popelavé barvy, zdobených pravými krajkami, nedbajíc toho, že převléo přes jejich stříh, látku a barvu mnoho let a s nimi mnoho změn.

Paní Horynová pohybovala se však v těchto staromodních šatech s takovou dvorností a s takovým taktém, že Arnošt bezděčně se vymyslíl v ony doby mnenutí, o nichž mladí mluvívali s úsměchem a staří s úctou.

Hovor udržoval Lesina sám se starou paní. Arnošt se rozhlížel po světnici. Ano, toto okolí jest přiměřeným rámcem k této staré paní; ale jaký je to život zde, v této samotě, v tomto ovzduší starobylosti pro mladé děvče? Arnoštovi zamíhla se tu upomínka na děvčátko s vřesem, prvního tvora, kterého potkal na panství svém. V tom pravil Lesina:

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

"Kde je Bělina?" "Aj, ta někde v lese sedí asi s knihou!" usmála se stařenka. "Kterého z básníků nyní si oblibila? Mívá každé chvíle jiné chuti."

"Běla je nyní těkavá; vyhledává v každém něco jiného... Jen by četla a četla..." "V dívčím životě bývá taková doba."

Pro ženy, dívky a nevěsty!

Potřebuje-li žena pomoci, má býti pomoc rychlá a jistá. Hledati, sháněti a zkouseti teprve v poslední chvíli, to je již pozdě. — Vyplatí se proto vždy míti pro každý případ po ruce dobrý a osvědčený prostředek. Slyšte: "Více než věchní doktoři a všeobecní medicíny dohromady pomohla mi "Alpa," rovněž matce. — Pošlete znovu šest balíčků..."

Toto jest stručný výňatek z dlouhého anglického listu, plného chvály o "Alpě," který nám posílala Miss A. Kohutek z Devol, Okla., 16. listop. 1912. A takových listů a poděkování máme spoustu. Světznámá vyhlášená bylinná léčiva směs "Alpa" ze staré vlasti pomůže mladým i starým ženám, mužům i dětkám, i tehdy, když všechno ostatní selhalo. Zkuste a přesvědčte se! Velký balíček za 50c., dva za \$1.00, šest za \$2.50, vyplaceně s českým i anglickým návodem. "Alpa" objednejte na adresu: The "Orion," Box 597, Dept. B, Omaha, Neb. S objednávkou pošlete peníze a napište, že jste toto četli v Pokroku.

25.

Angličtinu neznáte?

Jste tedy jako ryba bez vody, jako tělo bez života. Vy máte plouti přes řeku budoucnosti. Češte se vydat přes ni jen s klobáček, bez veselí! Češte přísti celý svůj život v postřku a lidu! Vy neohodíte se státi samotným občanem Americkým! Zde-li však ano, my Vám pomůžeme! My Vás naučíme v 50 úlohách anglicky a to při Vaší práci doma.

PIŠTE NÁM!
Vikla Bratři,
Lonsdale, Minn.

Metz Bros. Brewing Co.

Telefon Douglas 119

Vaři a lahují vyberné jen pivo.

MŮžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti.

SEVERO - NĚMECKÝ LLOYD

BALTIMORE - BREMEN

Velké, moderní, dvoudeřevové jednohajtové parníky. Lahodná jídla. Pohoní bez přepychu. Všechny kajuty uprostřed loďi. Bezstrážová telegrafa. Naprostá bezpečnost. Podmořské signály.

Přiměřené ceny:

Druhá kajuta \$57.50
 Třetí kajuta \$35.00
 Pouse na "Rhein", "Main" a "Neckar",
 Mesipalubi \$33.00

Když jedete navštívit starý lomov v Čechách, jeďte přes Baltimore.

Když pošlete pro své přátele neb přátely, aby přijeli do Ameriky z Čech, kupte jim vyplacené listky přes Baltimore.

O úplné podrobnosti požádejte

A. BORUMACKER & CO., General Agents, Baltimore, aneb jejich zástupce v všech Spojených Státech

H. CLAUBERT & CO., General Western Agents, Chicago, Ohio.